

Tak jsem krásně spal ve svojí posteli, když najednou se probudím...

Nejsem si jistý, jak k tomu došlo, ale nějakým záhadným způsobem jsem nebyl ve svém pokoji, ani domě, ani v Portu a v Portugalsku... Pod peřinou mi byla docela zima, venku tma, nic jsem neviděl. Byl jsem bos, a když jsem vytáhl paty z postele, ucítil jsem, jak se moje nohy dotýkají vlhké trávy. Vylekal jsem se a okamžitě se stulil zpátky do postele. To ne, možná je to jen noční můra, uklidňoval jsem se a snažil se usnout. Avšak zima a pocit nepohodlí se nedali vystát. Rozhodl jsem se jít podívat ven. Procházel jsem něčím, co připomínalo les. Chodidla mi začínala mrznout. Zakopl jsem o kořen stromu, upadl a skoro jsem už vzdával naději, když najednou jsem spatřil světlo. Zvedl jsem se ze země a pozoroval to teplé zářivé oranžové světlo. Najednou jsem uslyšel, jak se nějakí lidé baví a chichotají. Skrz větve stromů jsem zahlédl oheň a spatřil šestici dětí, které seděli kolem. Nevšimli si mně, a jelikož jsem je nechtěl vyděsit, schoval jsem se do křoví a vyčkával. Všem bylo kolem 16 let. Tři chlapci a tři dívky, světlá pleť, světlé oči. Vypadali jako by čekali na něco důležitého:

„Hele, je za deset půlnoc. Měli bychom se připravit“, pronesl nejvyšší kluk.

„Jasně, pojďme“, souhlasně pokývala hlavou další dívka.

Jako na povel se všichni postavili a jeden z chlapců vyrobil z větve pochoďeň.

Ale ne, snad neodcházejí...!, vylekal jsem se, musím je sledovat, abych se odtud dostal.

Všichni se vydali v řadě za sebou a z výrazů jejich tváří bylo cítit velké nadšení. Co tak asi plánují?

„Já se nemůžu dočkat!“, zahlásila jedna z dívek.

„Už tam skoro jsme, May.“ uklidnil ji jeden z chlapců.

Skupina šla asi deset minut. Neslyšně jsem je sledoval. Byla mi opravdu zima, když konečně se najednou zpředu sborově ozvalo:

„Jsme tady!“

Ocitli jsme se na břehu nějaké řeky. Celá parta se dívala na most, který vedl na druhý břeh. Najednou se objevilo jasné, barevné světlo a zazářilo na skupinku kamarádů. Vypadali tak šťastní a ohromení, jako kdyby sledovali ohňostroj. Potřeboval jsem se dostat blíž, opatrně jsem se tedy přiblížil a spatřil scénérii, na kterou nikdy nezapomenu: z mostu padal vodopád zářících barev a rozprostíral se nad řekou jako duhová záclona. Byl jsem tou barevnou krásou tak unesen, že jsem přestal dávat pozor, uklouzl jsem a praštil sebou hlasitě o zem. Slyšel by to i hluchý. Skupinka se lekla a vyděšeně otočila.

„Kdo jsi? Ty ses přišel podívat na duhový most?“, zeptali se nedůvěřivě.

„Já...já...vlastně nevím...nějak jsem asi zabloudil a dostal se sem...“, zma-

teně jsem se ze sebe vykoktal.

„Cože? Jak to myslíš?“, zeptal se jeden z těch kluků.

„Já vím, že mi nebudete věřit, ale spal jsem v posteli, a když jsem se probudil...tak...jsem byl uprostřed lesa, no.“ vysvětloval jsem.

„No, to víš, že jo...“, smáli se všichni.

„Jak je to možné?“, zeptalo se nejvyšší děvče.

„Netuším.“

„A víš, že jsi právě teď v České republice?“ upozornila mně další.

„Cože?!“, vyskočil jsem prudce ze země. „To ne, to není možné. To bude jen sen...podívejte...vždyt!...“. V zoufalství jsem se začal štípat, ale ne a ne se probudit a tak jsem se opravdu začal usvědčovat, že ti neznámí lidi mají nejspíš pravdu.

„Hele, to nevádí. Pojd' s námi se ohřát někam do tepla.“, navrhla dívka, které říkali May.

Takovou nabídku jsem nemohl odmítnout. Další z dívek mi podala deku, kterou se předtím přikrývala. „Díky“, vděčně jsem poděkoval.

„Není zač. Já jsem Yan. Jak se jmenuješ ty?“

„Jack“.

„Hezké jméno“.

„A co to tady bylo za duhovou krásu?“

„Aha...ty myslíš vodopád z duhového mostu? Ten je jen jednou za pět let. My jsme tady potřetí, ale poprvé dohromady jako přátelé.“

Cesta z lesa byla mnohem snazší a utíkala rychleji, když jsem šel s ostatními. Během cesty jsme se navzájem všichni představili: nejvyšší dívka a chlapec se jmenovali Nise a Eden, ty dvě další holky May a Yan a poslední kluci Roan a Gummy (tak jim kamarádi přezdívali). Mezitím jsme se dostali do města, kde jsme si společně sedli do hospody a celou noc povídali a vyprávěli.

„Tak co“, řekla Nise, „nejdeme už domů?“

„No jo, ale co Jack? - zeptal se Gummy.

Předtím, než jsem stačil cokoliv odpovědět, se mi udělaly mžitky před očima a omdlel jsem.

Když jsem se probudil, byla zase tma, ale tentokrát teplo. Snažil jsem se rozpoznat, kde jsem, a když jsem začal šátrat kolem, došlo mi, že jsem zpátky v Portugalsku, v Portu, ve svém domě a vlastním pokoji. Posadil jsem se vyjeveně na posteli a už jsem skoro chtěl vstát, když jsem zkameněl údivem... Pod polštářem byl dopis „Díky za návštěvu. Doufáme, že Tě zase brzy uvidíme. Nise, May, Yan, Eden, Gummy, Roan“.

Tento příběh vypráví o tradičním kohoutovi z Barcelos a jeho emigraci do České Republiky.

Tento mladý portugalský kohout byl stejně jako všichni lidé z Portugalska přátelský, hlučný a obvykle tolerantní a otevřený. Hledal však nové příležitosti, možná chtěl radikálně změnit svůj stereotypní a nudný život. A tak se rozhodl vše vsadit na jednu kartu, zavřel za sebou dveře a těšil se na nová dobrodružství.

Sotva dorazil do České Republiky, zarazil ho výrazný teplotní rozdíl, protože venku sněžilo a mrzlo, až praštilo. Také si všiml, že místní obyvatelé - medvědi, černí a bílí orlové a dvouocasí lvi, jsou povahou jiní, i se jinak chovají. Rovněž se potýkal s jazykovou bariérou, protože neuměl mluvit ani rusky s medvědy, ani maďarsky s bílými orli, natož pak německy s černými orli a česky se lvy.

Ale ani to ho neodradilo a brzy se s medvědy a orli spřátelil. Když už ne jinak, tak komunikovali alespoň gesty a posunky. Přesněji řečeno, kohouti zrovna nejsou z těch, kteří by měli problém se vyjadřovat, dokáží si vždy poradit v obtížných situacích. Zato lvi, ti k tomu mají daleko, jsou mnohem více odměření. I když vypadají silní a nebojácní, v jádru jsou vlastně nesmělí a neradi se vyjadřují, nedávají najevo své pocity. Proto také není moc lehké se s nimi dorozumět. Ve skutečnosti si lvi spíše nechávají věci pro sebe.

A právě to na nich kohouta neskutečně zajímalo a přitahovalo! Byl zvědavý, velmi rád lvy blíže poznal, aby s nimi mohl mluvit. Kromě toho chtěl prolomit onu jazykovou propast, která mezi nimi byla.

Kohout si všiml, že každý den na cestě domů vídával jednoho lva naproti ulice, který čekal na autobus. Pokaždé se potkali, podívali se na sebe, kohout se široce usmál, ale lev vůbec nereagoval. Jednoho dne se kohout rozhodl, že naváže kontakt právě s tímto zajímavým lvem a pronikne tak do lví komunity. To se mu však nikdy nepodaří, pokud se nenaučí jejich jazyk - češtinu. Pustil se tedy s vervou do práce, studoval po nocích a snažil se využít každé chvíle, kdy se mohl něco naučit a cvičil tento nelehký jazyk.

Po několika měsících intenzivního studia se kohout cítil dostatečně jistý svými jazykovými znalostmi, a tak se rozhodl, že místo konverzace s jedním lvem z autobusové zastávky, se pokusí seznámit a domluvit rovnou s více z nich. A tak zaskočil do typicky české hospody na jedno pivo. Barman, opět dvouocasý lev, usoudil, že to nejasně řečené slovo bude pravděpodobně kohoutova objednávka a donesl mu pivo. Kohout se ještě víc osmělil a přesvědčený, že už umí česky natolik a je ta správná chvíle, začal se představovat jednomu po druhém a nenuceně konverzovat. Čeští lvi mu však kvůli jeho silnému přízvuku nerozuměli ani slovo. Nebylo to ale jen o přízvuku...lvi mají také v povaze být rezervovaní a chladní k těm, které neznají. Kohout, nešťastný a frustrovaný,

že se nedočkal odpovědi ani od jednoho ze lvů, se zasmušil a zklamaně odešel z hospody. Nevšiml si však, že mezi nimi byl i ten, kterého obvykle potkával na autobusové zastávce, ale nikdy ho neoslovil.

Další den ráno kohout musel do práce jako každý jiný den, i když se cítil opravdu bídě. Jako vždy minul svého lva na autobusové zastávce, ale tentokrát si ho ani nevšiml, protože mu bylo pod psa potom, co se odehrálo den předtím v hospodě. Lev měl špatné svědomí a rozhodl se udělat něco, co by nikdy předtím neudělal. Zatvrdil se, přešel ulici a sám oslovil kohouta portugalsky, nebo se alespoň snažil cosi vykoktat. Kohout byl tak ohromený náhlou změnou chování lva ze zastávky, že se začal smát, i lví příšerné portugalsky. Lev mu oplatil veselým smíchem a najednou spolu ti dva začali komunikovat gesty, posunky. Lev si uvědomil, že byla vlastně škoda, že se nesnažil osmělit se dřív a uvědomil si, že nakonec vlastně všichni jsou žijící bytosti a měli by spolu sdílet přátelství a žít v jedné komunitě, nehledě na rozdíly mezi nimi.

Jednoho dne jsem měla následující sen. Usnu a najednou se probudím na hrozně tmavém místě. Nepoznávала jsem nic kolem sebe, bylo horko a k mému překvapení jsem ucítila známou vůni. Vonělo to jako cozido.¹

Věděla jsem, že sním a tak jsem toho využila. Luskla jsem prsty a silou mojí mysli jsem rozsvítla. A najednou jsem nemohla uvěřit svým očím. Byla jsem v kotlíku, obklopená pěti různými přísadami cozido, jídla, které jsem zmínila předtím. Kolem mě ležela Mrkev, Zelí, Chourizo², Kuřecí stehno a Salpicão. A nebyli to obyčejné přísady, všichni měli oči, pusy, tenké nohy a úzké ruce. Spali jeden na druhém a klidně oddechovali. V tom jsem se podívala na sebe a překvapeně jsem si uvědomila, že se nijak zvlášť neliším od všech ostatních kolem... stal se ze mě toucinho³.

Rozhodla jsem se, že je vzbudím předtím, než nás někdo sní. Nás šest se tedy společně jako skupina vydalo na průzkum okolí. Kotlík byl na jídelním stole, všude byly poházené plastové vidličky, nože, nějaké talíře a pití.⁴ Avšak všude bylo prázdno. Možná bylo po party a nás tu nechali jako zbytky?

To je tedy neveselý příběh, řekli jsme si smutně. Salpicão začal našťvaně kopat do zmuchlaného ubrousku a já jsem si unaveně sedla. Najednou Mrkev uviděla cosi se hýbat na talíři, vzadu na druhé straně stolu. Prodrali jsme se tam a k naší radosti jsme uviděli ty, kteří měli stejnou radost z toho, že nejsou sami. A tak jsme se seznámili s Knedlíkem, Omáčkou, Toastíkem, Koláčem a Sýrovými dvojčaty.

I když jsme měli velkou radost z našeho setkání, měli jsme trochu problém spolu na začátku komunikovat. Nakonec jsme se ale přeci jen dorozuměli. I když jazyk byl malinko oříšek, strávili jsme spolu skvělý čas blbnutím a legracemi okolo stolu. Nejdřív jsme spolu hráli fotbal, pomíchaní mezi sebou na dva týmy. Jako branky nám posloužily dva plastové kelímky a ubrousek jako míč. Pak jsme nalili trochu džusu do misky. Začali jsme do něj ve dvojicích skákat z flašky od limonády, stejně jako na olympiádě. Jen Omáčka měla strach skočit a trošku jí to štvalo. Aby jí to nebylo líto, vsadili jsme se, kdo sní nejvíc čokoládových dražé M&M za půl minuty. Omáčka nás všechny porazila. A protože jsme byli unavení, tak jsme si lehli vedle sebe a smáli se věcem, které jsme společně zažili.

I když jsme byli jiní, i přesto jsme se stali nerozlučnými přáteli a utvořili vzájemně mezi sebou silná pouta!

1 cozido = typicky portugalské jídlo (pozn. překladatele)

2 chourizo = papriková klobása (pozn. překladatele)

3 toucinho = vepřový špek (pozn. překladatele)

4 to samé jako u nás během večeře při prvním setkání v Bechyni (pozn. překladatele)